

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

sig får et tilstrækkeligt stort militærapparat stillet på benene, er de bedste betingelser for fredelig forhandling tilstede. En udenrigspolitik, der bygger på den militære magtbalance, bygger på usikker grund; at sikre freden ved, at enhver magtgruppe ruster stærkest muligt, er en fremgangs måde, jeg ikke kan anbefale. Historien lærer os, at oprustning og meget militær før eller senere får udløsning i krig og ødelæggelse. Det er også en kendsgerning, at opdelingen i magtblokkene øst og vest har skærpet forholdene og øget krigsfare.

Hvilket bidrag kan Danmark da yde i den foreliggende situation til afværgelse af krigsfare? Den militære indsats fra dansk side kan naturligvis aldrig blive særlig stor, men overfor den mere og mere pågående propaganda, som udøves, kunne en nøgtern og objektiv vurdering fra dansk side sikkert have betydelig virkning. En fredspropaganda, der i de mest hadefulde udtryk falder over modparten, indebærer en sådan selvmodsigelse, at den på forhånd har forspildt alle muligheder for at vinde tiltro i et oplyst folk som det danske. En fremstilling af forholdene i Rusland gående ud på, at alt, hvad der foregår i det store rige, er blændværk og ødelæggelse for befolkningen derovre, vinder heller ikke tiltro i Danmark. Der er for mig ingen tvivl om, at der under regeringsystemet i Rusland foregår ting, som vi ud fra et menneskeligt og demokratisk synspunkt på det skarpeste vil fordømme, handlinger, der hvis de blev foretaget her i landet, ville blive bekæmpet af alle danske — jeg tænker på anvendelsen af koncentrationslejre, censur og andre indgreb i det, vi forstår ved umistelige frihedsværdier. Men ved siden af disse forhold i Rusland, som vi ikke forstår, men som vel må skyldes de særlige forhold, der knytter sig til det russiske folks fortid, er der afgjort også andet at berette om forholdene i Sovjetunionen. Med hensyn til folkeoplysningen og med hensyn til den tekniske og økonomiske udvikling er der utvivlsomt i de sidste 30 år sket store fremskridt indenfor det store russiske rige. Skulle vi ikke i de vestdemokratiske lande have råd til at anerkende dette og ikke alene fremhæve de dårlige sider, der falder os i øjnene?

At det er en ulykke for hele verden, og

naturligvis mest for det russiske folk, at Rusland er et lukket land uden en fri presse og uden en fri offentlig meningsdannelse, derom må alle kunne være enige. Ved den ensidige og ensrettede måde, hvorpå det russiske folk bliver underrettet om forholdene indenfor de vestlige demokratier, næres og udvikles det russiske folks mistænksomhed overfor Vesteuropa, og her er et område, hvor de kommunistiske partier i europæiske lande har et stort og tungt ansvar. Hvorfor siger I kommunister, der sidder i denne sal, ikke sandheden om Danmark og Vesteuropa? I har det privilegium fremfor alle os andre, at I bliver hørt, vel også i nogle tilfælde troet, i ledende politiske kredse i Sovjetunionen. Hvordan vil I forsvare, at I benytter denne fortrinsstilling til at give en misvisende fremstilling af det, som foregår i Danmark og i de øvrige vesteuropæiske lande? I ved, at det danske folk vil fred og ikke krig. I ved, at ingen ansvarlige politiske partier i Danmark eller i Vesteuropa vil krig. I ved, at Atlantpagten for alle de vesteuropæiske folk var dikteret af ønsket om at undgå krig. Hvorfor fremstiller I da de vesteuropæiske folk som krigsgale mennesker, der forbereder sig på at overfalde Rusland? I ved, at denne fremstilling er usandfærdig og kun tjener rene propagandaformål. Og ansvaret hos de kommunister, der fører en sådan kampagne, er så meget større, som netop frygten for, at Vestens lande forbereder krig imod Rusland, vinder tiltro i det russiske folk, når propaganda giver næring til en sådan frygt.

Det er frygten for, at modparten forbereder krig og kan tænke sig at begynde krig, der i dag indebærer den alvorligste fare for, at krigen en skønne dag bryder løs. Frygten for, at modparten vil krig, er den egentlige baggrund for al oprustning og alle krigsforberedelser i hele verden. Derfor bør al udenrigspolitik, også Danmarks, højeste og fornemste opgave være gennem sine handlinger at vinde tillid til, at det er ærligt ment, når vi siger, at vi vil fred, og at vi intet andet formål har i alt, hvad vi foretager os.

Der er for mig ingen tvivl om, at en beslutning om oprustning af Vesttyskland vil øge spændingen mellem øst og vest og forstærke krigsfare. Enhver kan se, at en inkorporering af Vesttysklands forsvar i et vesteuropæisk forsvars opbygning militært